

Paní Mráčková si oddechla.

„Na jakou cenu odhadujete ten hrníček?“ ptá se žalobkyně advokát pana Kroupy.

„S nima nemám co mluvit,“ odsekla bytná. „Tuhle je pan Kroupa a tuhle je slavný sód... Já chcu náhradu za svó čest a za čest svý céry. Vona přece není taková, aby si každé mohl o ňu votřit hubu...“

Přichází svědčit dcera paní žalobkyně. Počala tím rozbitým Vilémem a skončila proud řeči v tom smyslu, jak si to s maminkou doma říkaly.

„Zatracenej Vilém,“ vzdychl si pan Kroupa, podepisuje rozsudek pokuty 50 Kč, ovšem že podmínečný.

„Jo, ten zavinil víc!“ poznamenal pan rada...

Nechtěli pozemkovou reformu.

(Soudní tabule v Bratislavě.)

Již i na Slovensku je pozemková reforma v plném proudu a veliké komplexy půdy mají se dostat do rukou drobného zemědělského lidu. Někdo však není dobře informován, neboť se domnívá, že právě parcelací přijde o svoji obživu, a tak dochází někdy k trapným nedorozuměním.

Tak tomu bylo i v Komjaticích. Po převratu dostali tamější hospodářští dělníci menší části půdy do nájmu. Loňského roku mělo se přistoupit k definitivnímu rozparcelování, aby dosud pronajímaná pole připadla do vlastnictví lidu úplně.

Přišli inženýři do Komjatic měřiti. Tu se kolem nich zhluklo mnoho lidí, kteří začali reptati. Byly nataženy šňůry a započalo se s měřením. Lid se hněval ještě víc, neboť myslil, že inženýři jim přišli zemi opět vzít. Tu přiskočili dva mladí dělníci a s velkými nádvávkami vytrhli inženýrům nástroje a šňůry z rukou, takže v měření nemohlo být pokračováno.

Oni dva horkokrevní mládenci, František Jahnátek a Štěpán Majtán, zodpovídali se v květnu minulého roku před nitranskou sednií ze zločinu veřejného násilí. Vymlouvali se, že prý nevěděli, že inženýři přišli měřit vlastně pro ně. Myslili prý, že jim jejich půdu, kterou již po několik let obdělávali, jdou zase vzít. Oba činu svého litovali.

Sedrie v Nitře odsoudila Jahnátka na jeden měsíc a 100 Kč pokuty, Majtána na čtrnáct dní a 40 Kč pokuty. Obžalování se odvolali, ale soudní tabule v Bratislavě za předsednictví dra Drbohlava rozsudek minulý týden potvrdila.

—ij—

Peníze v kamnech.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Osudy světové války zatočily i životní dráhou mladé Rusky Anny Pankratiny a vrhly ji z rodného města Tomska v Sibiři na ostravskou ulici právě před kavárnu „Ostravii“. Octla se na tom chodníku právě v den sv. Mikuláše a právě v okamžiku, kdy hotelový vrátný Jan K. šel, resp. snažil se komháním dopravit svou rozbujnělou kostru do domova, anžto již bylo málo hodin.

Hotelový vrátný jsou lidé širokých životních zkušeností a jejich geografické znalosti rostou úměrně s počtem polepených kufrů zahraničních hostů. Ale jsou to také lidé poživavčí, jimž choutky nůbl pámů nejsou nedostupné. Slovem užívají těžkých starých vin a lehkých mladých žen.

Vrátný K. je také z tohoto odborového těsta a proto mu po dobrém vinku přišla vhod mladá Ruska, kterou potkal před „Ostravii“. Zastavil se, labužnický si ji prohlédl, při čemž si získal pozorovací oporu v kandelábru, a potom pomalu převaloval těžkým jazykem:

„Čič... ko... kočičko... po... pojď sem,“ pokoušel se špásovati, při čemž mrckovitě vykuloval opilé oči.

„Kampak, kočičko, jdeš? No pojď sem maličká... no tak... čiči...“

Špásování trvalo chvíli a kočička přišla. Ale nepřitulila se k němu a nepředla, aniž si pohrávala tlapkou s jeho splihlými vousy, ale s tvrdým výrazem v očích hovořila o honoráři.

„Co... padesát korun?“ divil se K. a potom se rozchechtal, „kdepak, to my fešáci nedáváme... pá, čiči“ a namáhavě se odlepil od lucerny.

„Tak třicet, ano?“ přimazlila se už kočička a K. po chvíli rozvažování kývnul hlavou. Už se ho nepustila a udržovala jeho stabilitu.

Hotelový vrátný jsou znalci žen a proto K. vyplatil po příchodu domů honorář a tašku s penězi strčil z opatrností v kuchyni do trouby u kamen. Jsa však v povznešené náladě, nevěšmal si, že jeho společnice i při svlékání ho bystře pozoruje.

Slušnost a ostrý tiskový zákon zakazuje psátí dále. Když Eros promlouvá, musí péro mlčeti. Možno se zmíniti jenom o probuzení pana K., protože se probudil úplně sám. Ještě rozespálý zašeptal několik roztomilostí k vedle ležícímu polštáři, na nějž dokonce několikrát zavolal čiči — ale polštář nic. Teprve potom se K. probudil úplně a srovnával v hlavě myšlenky. Společnice byla pryč a musila již dávnou odejítí, protože její peřina byla již úplně vychladlá. Teď teprve K. vyskočil a hnál se do kuchyně k troubě — ale taška i s penězi byla pryč. Dvě tisícovky naší měny, 50000 rakouských korun, 10 rak. šilinků a zlatý řetěz zmizely i s návštevnicí. Nepomohly rámy do hlavy, snižování sebe sama nádvávkami — a proto musila pomoci policie.

Trvalo to několik dnů, než byla Pankratina dopadena v Opavě, ale těch několik dnů stačilo, aby peníze byly utraceny. Místo šustivých bankovek měla v kufru nové prádlo, kostým a botky. To vše jí zabavili, takže Pankratina se octla před soudem zase ve své staré toaletě. Nezapírala, pouze suma jí nesouhlasila. Vzala prý pouze 1500 Kč. Zlatý řetěz prý tam také nebyl. Než to jsou konečně maličkosti, po jichž odečtení byl trest čtyř měsíců tak právě spravedlivý. Ne napraví-li ji, tedy působil jistě na K., který se slavnostně zařekl: „Ať jsem rohmops, jestli se ještě na takovou fízu na ulici podívám. Fuň tajl — a já jí říkal čiči — a dal jsem jí ještě 30 Kč...“

M. S. D.